

При срѣщата му тѣ исчезвахъ, испарявахъ се, който-знай-какъ и дѣ, животѣ бѣгахъ отъ него, като отъ единъ чумава, улицата пустеше.

Той срѣщна сродници, братя даже: кръвта въ тѣхъ не проговори, и тѣ отминахъ!

Нѣколко пѣти само той се осмѣли да протѣгне ръка, която увисна на въздуха.

Той се чувствуваше самъ, чужденецъ, уединенъ, като въ безмълвието на гроба срѣдъ тая людна столица. Той чувствуваше, че го обикаля една мъртва атмосфера, радоститѣ и тѣгитѣ на човѣчеството не прониквахъ до него прѣзъ тая дебела стѣна отъ ледъ и прѣзрение, той присѣтствуваше, отверженъ и непричастенъ, на хармонията на живота.

Въ тая страшна тишина той ожѣднѣ за човѣчески гласъ обърнатъ къмъ него. Той би съ радостъ чулъ думитѣ: — Подлецъ! Прѣдатель! Мерзавецъ!

Но той нѣмаше ни единъ пѣтъ това свирѣпо удоволствие.

Да, той ги чуваше, но изъ въздуха нѣкакъ, въ пространството, тѣ ехтахъ въ далечинитѣ на хоризонта, тѣ бръмчяхъ близко нѣкъдѣ, въ главата му! Той виждаше хиледитѣ невидими погледи гнѣвно устремлени срѣщу него, юмруцитѣ въ негодовани стиснати, устата съ отвращение искривени, като да пустнатъ възъ него единъ потопъ отъ храчки.

Той се даваше въ единъ потопъ отъ позоръ.

Тогава той се обезкуражи.

Съвѣстѣта, като хиена, която рѣфа алчно сплутитѣ мѣса на труповетѣ, които разравя, заглозга и закѣса съ остритѣ си зѣби сърдцето на тоя нравственъ трупъ.

Настанахъ ужаснитѣ сграданиа.
